

Banan heter Visby.
Bollen är hemlig.

BIRDIES, HAV OCH HEMLIGA BOLLAR

En vacker dag i maj driver jag tredje green på Bro Hof. Jag slår en dålig första putt men en tur-sam retur räddar birdien.

Det händer inte ofta. En birdie är något att berätta om. Liksom en greenträff på ett par 4-hål, även om hålet bara är 287 meter och jag hade vinden i ryggen. Jag blir glad av sådant. Så glad att jag av bara farten gjorde birdie på nästa hål också, par 3:an.

Några dagar senare spelar jag en tävling i halv storm, ösregn och fem plusgrader på Österåker och är aldrig i närheten av en birdie. Den här dagen får man kämpa för att träffa green på par 3-hålen.

Det är inte bara vädret, eller min uselhet. Det är bollen också. Den boll jag spelar med går 8 procent kortare än den jag använde på Bro Hof. På det tredje hålet hade jag haft 23 meter kvar till green om jag spelat med den här bollen.

Det råder stort hemlighetsmakeri runt denna lilla tingest. Efter rundan samlas alla bollar in igen.

Det är en skön boll att slå järnslag med men från tee känns den

lite ... tja, stum. Tror jag. Det kan förstås vara inbillning.

En av medarrangörerna till tävlingen är R&A, den enhet inom Royal & Ancient från St Andrews som tillsammans med USGA ansvarar för golfens regler. Det är R&A som tagit fram bollen alla spelar på. Tillverkaren är hemlig.

R&A:s representant försäkrar att de gör testerna helt förutsättningslöst och att det inte alls är säkert att de kommer att leda till något. Och om de nu ändå leder till något så är det ingen som vet vad.

Att de testar är annars inget konstigt. Golfbollarna flyger långt. Banorna blir för korta. Ekvationen går inte ihop, särskilt inte ekonomiskt. För att köpa in mark, bygga om banor, så gräs, vattna, underhålla, gödsla, klippa... allt det där kostar pengar och ju längre hål, desto större skötselområden.

För att nu inte tala om säkerhetsriskerna med bollar som går långt. Det påverkar även speltempo och rondtider. Vi måste vänta på tee tills bollen framför

oss har hunnit 20–25 meter längre bort. Jag skriver "vi" fast egentligen handlar det inte om oss. Som någon sa: "Har du någonsin spelat med en boll som du tycker går för långt?"

Svar: Nej. Jag vill ha varenda meter jag kan få. Särskilt på Bro Hof's tredje. Det är roligt att slå långt. Men – det är inte jag som krossar banor.

Det är proffsen.

En konskvens av de testtävlingar R&A och USGA nu genomför skulle kunna bli att proffsens bollar begränsas. Att man inför en regel som säger att alla ska spela med samma boll. Det har varit på tal.

Allt kan hända. Eller inget.

Det som talar för att något kan hända är att bollen redan är reglerad. Den omfattas av flera begränsningar vad gäller utseende, vikt och hastighet.

På Österåker slår jag R&A-bollen kort i vattenhinder på hål 1, 7, 16 och 17. Med minsta möjliga marginal. Hade jag fått åtta procent mer längd på de slagen hade bollen varit över. Ändå har jag svårt att hitta en fot att stå på

i frågan. Jag är glad att det inte är jag som ska fatta ett beslut.

För några år sedan träffade jag Jens Nielsen i Örkelljunga. Jens hade byggt fina hus i anslutning till golfbanan och dessa skulle han sälja till danskar. Till slut var jag tvungen att fråga om han trodde det var möjligt att sälja så många hus mitt i en skog.

Han sa: "Ni svenskar är galna i hav. Danskar älskar skog. Ju djupare och tätare, desto bättre."

Jens Nielsen har helt rätt. Vi älskar havet. Särskilt om det ligger en golfbana där.

I detta nummer av Golf Digest hittar du en guide till Sveriges bästa seaside-golf.

Vi har inte bara listat de bästa banorna utan har också haft som krav att man ska kunna

höra vågornas kluckande från rummet man bor när man besöker banan.

Till sist vill jag önska dig en riktigt trevlig sommar!

TOMMY JEPSSON
CHEFREDAKTÖR GOLF DIGEST